

Elizabeth George

Afrekening in bloed

A.W. Bruna Uitgevers

Gowan Kilbride, zestien jaar oud, was nooit dol geweest op vroeg opstaan. Toen hij nog bij zijn ouders op de boerderij woonde was hij elke morgen mopperend uit zijn bed gekropen en had hij iedereen die het maar horen kon met een grote verscheidenheid aan kermende geluiden en schilderachtige klachten duidelijk gemaakt hoe weinig hij voor dit buitenleven voelde. Dus toen Francesca Gerrard, de onlangs weduwe geworden eigenares van het grootste landgoed in de buurt, besloot haar grote Schotse huis te verbouwen en er een landelijk hotel van te maken om de successierechten binnen de perken te houden, meldde Gowan zich bij haar. Hij bood zich aan als dé man die ze nodig had om aan tafel te bedienen, achter de bar te staan en toezicht te houden op een legertje huwbare jongedames, die ongetwijfeld binnen afzienbare tijd zouden komen solliciteren naar een baan als serveerster of kamermeisje.

Dit was pure fantasie, ontdekte Gowan al snel. Want hij werkte nog geen week op Westerbrae of hij beseftte al dat de hele gang van zaken in dat immense granieten huis door een ploeg van slechts vier personen georganiseerd moest worden: mevrouw Gerrard zelf, een kokkin van middelbare leeftijd met een te sterk behaarde bovenlip, Gowan en een meisje van zeventien dat pas uit Inverness was aangekomen, Mary Agnes Campbell.

Gowans werk bezat alle glamour die hoorde bij zijn positie binnen de hiërarchie van het hotel, wat dus wilde zeggen praktisch geen enkele. Hij was een factotum, een manusje-van-alles, of er nu karweitjes buiten op het terrein van het onregelmatig gebouwde landgoed moesten worden verricht, vloeren moesten worden aangeveegd, muren dienden te worden geschilderd, de antieke boiler moest worden gerepareerd (dit gebeurde min-

stens twee keer per week) of de slaapkamers opnieuw behangen moesten worden zodat die in orde waren voor de toekomstige gasten. Een vernederende ervaring voor een jongeman die zichzelf altijd had beschouwd als de opvolger van James Bond. De irritaties van het leven op Westerbrae werden slechts verzacht door de verrukkelijke aanwezigheid van Mary Agnes Campbell, die naar het landgoed was gekomen om te helpen dit op orde te brengen voordat de eerste gasten zouden arriveren.

Na minder dan een maand intensief met Agnes te hebben samengewerkt was zelfs het 's morgens opstaan niet langer een vervelende aangelegenheid, want hoe eerder Gowan zijn kamer uit stooft, des te eerder kreeg hij de kans om Mary Agnes te zien, met haar te praten en de bedwelmende geur die om haar heen hing op te snuiven wanneer ze langs hem liep. Jawel, in slechts drie maanden waren al zijn vroegere dromen over het drinken van martinicocktails en over de door hem zo geliefde Italiaanse handvuurwapens met een op maat gemaakte kolf, totaal vergeten. Daarvoor in de plaats was de hoop gekomen te worden begunstigd met een van Mary Agnes' zonnige glimlachjes, met een blik op haar fraai gevormde benen en de martelende, kwellende tienerhoop om in een van de vele gangen tegen de welving van haar prachtige borsten op te lopen.

Dat alles had eigenlijk heel goed mogelijk, heel redelijk geleken tot de aankomst, gisteren, van de allereerste echte gasten op Westerbrae: een groep acteurs uit Londen die waren komen aanzetten met hun producer, hun regisseur en verscheidene andere meelopers, om de rimpels uit een nieuwe productie glad te strijken. In combinatie met dat wat Gowan deze ochtend in de bibliotheek had gevonden, deed de aanwezigheid van deze Londense sterren zijn droom vol zaligheid met Mary Agnes elk moment verder op de achtergrond raken. Daarom ging hij, toen hij de verkreukelde prop postpapier met het wapen van Westerbrae uit de prullenmand had gehaald, op zoek naar Mary Agnes en trof haar in de spelonkachtige keuken, waar ze ontbijtbladen gereedmaakte die naar de verschillende kamers gebracht moesten worden.

De keuken was de favoriete verblijfplaats van Gowan, voornamelijk omdat die niet, zoals de rest van het huis, onder handen genomen, veranderd of bedorven was. Er bestond geen noodzaak om de keuken aan te passen aan de smaak en de voorkeur van toekomstige gasten. Men kon nauwelijks verwachten dat die er zouden komen binnendwalen om van de saus te proeven of over het verkleuren van het vlees te praten.

Het was er verre van warm. Toen Gowan binnenkwam was het bijna zeven uur en de ijsskoude ochtendlucht was nog niet verjaagd door de hitte van het reusachtige tegen de muur staande fornuis. Een grote ketel stond te dampen op een van de pitten. Door de vensterruitjes kon Gowan zien dat de zware sneeuwval van de afgelopen nacht de gazons, die omlaag liepen tot aan Loch Achimore, met een donzen laag had bedekt. Op een ander tijdstip zou hij misschien van die aanblik hebben genoten. Maar nu belette zijn oprechte verontwaardiging hem iets anders te zien dan de sylfide met haar blanke huid, die bij de tafel midden in de keuken bezig was kleedjes op dienbladen te leggen.

‘Leg me dit eens uit, Mary Agnes Campbell.’ Gowans gezicht was zo rood, dat het bijna dezelfde kleur had als zijn haar, en zijn sproeten werden zienderogen donkerder. Hij stak haar een verfrommeld stuk postpapier toe; zijn brede, eeltige duim bedekte het wapen van Westerbrae dat erop gedrukt stond.

Mary Agnes richtte argeloze blauwe ogen op het papier en wierp er een onverschillige blik op. Onaangedaan liep ze naar de kamer waar het serviesgoed stond en begon theepotten, kopjes en schoteltjes van de planken te halen. Het had er alles van of iemand anders dan zij had *Mevrouw Jeremy Irons, Mary Agnes Irons, Mary Irons, Mary en Jeremy Irons, Mary en Jeremy Irons en kinderen* in een onbeholpen handschrift over de hele lengte van het stuk papier geschreven.

‘Wat zou dat?’ antwoordde ze, terwijl ze haar dikke bos zwart haar naar achteren schudde. Deze uitdagend bedoelde beweging maakte dat het witte mutsje, dat zwierig op haar krullen stond, scheef over één oog kwam te staan, zodat ze eruitzag als een charmante piraat.

Dat vormde een deel van het probleem. Gowan had in zijn hele leven nooit zó in vuur en vlam gestaan als nu voor Mary Agnes Campbell. Slechts de droom dat hij haar ooit tot de zijne zou kunnen maken, zorgde ervoor dat hij zijn verstand niet verloor.

Die droom had altijd min of meer tot de mogelijkheden behoord, ondanks het bestaan van Jeremy Irons, wiens knappe gezicht met de sentimentele ogen, uit de bladzijden van talloze filmtijdschriften gescheurd, de wanden van Mary Agnes' kamer verfraaide, in de noordwestelijke gang op de benedenverdieping van het grote huis.

Dat was alles goed en wel, zolang het onbereikbare maar onbereikbaar bleef. Maar nu, met een huis vol acteurs, wist Gowan heel goed dat Mary Agnes het gevoel begon te krijgen dat Jeremy Irons voor het grijpen lag. Een van deze mensen kende hem vast en zeker, kon haar aan hem voorstellen en dan kon de natuur zijn loop hebben. Dat hij dit goed gezien had, werd bevestigd door het stuk papier dat Gowan in zijn hand hield, een duidelijke aanwijzing van wat Mary Agnes geloofde dat de toekomst voor haar in petto hield.

‘Wat dat zou?’ herhaalde hij ongelovig. ‘Dit heb je in de bibliotheek laten liggen, dát zou het.’

Mary Agnes griste het papier uit zijn hand en stak het in haar schortzak. ‘Aardig van je om het terug te brengen, jochie,’ antwoordde ze.

Haar kalmte maakte hem razend. ‘Krijg ik geen verklaring van je?’

‘Het is alleen maar om te oefenen, Gowan.’

‘Oefenen?’ Het vuur dat in hem woedde bracht zijn bloed aan het koken. ‘Wat voor soort oefeningen zijn dat, waar Jeremy Irons je bij moet helpen? Over het hele verdomde stuk papier! En het is nog wel een getrouwde vent!’

Het gezicht van Mary Agnes verbleekte. ‘Getrouwd?’ Ze plaatste een schoteltje op een ander schoteltje. Porselein rinkelde onplezierig. Gowan had dadelijk spijt van zijn impulsieve woorden. Hij had er geen idee van of Jeremy Irons getrouwd

was, maar hij werd tot wanhoop gedreven wanneer hij eraan dacht hoe Mary Agnes elke nacht in haar bed van de acteur lag te dromen, terwijl hij in de kamer vlak naast de hare naar haar lag te hunkeren. Maar toen hij haar lippen zag trillen schold hij zichzelf inwendig uit vanwege zijn dwaasheid. Zo zou ze een hekel aan hém krijgen en niet aan Jeremy Irons, als hij niet oppaste. En dat zou hij echt niet kunnen verdragen. ‘Nou, eh, Mary, ik weet niet echt zeker of ie wel getrouwd is,’ gaf hij toe. Mary Agnes snuifte, pakte haar serviesgoed bij elkaar en liep terug naar de keuken. Gowan volgde haar als een jong hondje. Ze zette de theepotten in het gelid op de dienbladen en begon er schepjes thee in te doen, kleedjes glad te strijken en bestek neer te leggen, en terwijl ze daarmee bezig was, negeerde ze hem opzettelijk. Uiterst deemoedig pijnigde Gowan zijn hersens naar iets wat hij zou kunnen zeggen om weer bij haar in de gunst te komen. Hij keek hoe ze vooroverboog om de suiker en de melk te pakken. Haar volle borsten tekenden zich duidelijk af onder haar zachte wollen jurkje.

Gowan kreeg er een droge mond van. ‘Heb ik je al eens verteld dat ik naar Tombseiland geroeid ben?’

Het was nu niet bepaald de meest originele opening van een gesprek. Tombseiland was een met bomen begroeide heuvel die een halve kilometer uit de kust in Loch Achimore boven het water uitstak. Er stond een merkwaardig bouwsel op, dat uit de verte op een Victoriaans tuinhuis leek, de laatste rustplaats van Phillip Gerrard, de onlangs overleden echtgenoot van de huidige eigenares van Westerbrae. Erheen roeien was beslist geen atletische prestatie voor een knaap als Gowan, die gewend was aan zwaar werk. Het was zeer zeker niet iets wat indruk zou maken op Mary Agnes. Daarom zocht hij naar iets wat het verhaal interessanter voor haar zou maken.

‘Weet je het dan niet van het eiland, Mary?’

Mary Agnes haalde haar schouders op en plaatste de theekopjes op hun schoteltjes. Maar haar heldere ogen dansten heel even zijn kant op en dat was voldoende aanmoediging voor Gowan om zijn verhaal met welsprekendheid voort te zetten.

‘Heb je het niet gehoord? Nou, Mary, alle mensen uit het dorp weten dat mevrouw Francesca Gerrard bij volle maan spier-naakt voor haar slaapkamerraam staat en meneer Phillip wenkt om bij haar terug te komen. Van Tombseiland af. Waar hij begraven ligt.’

Dat trok zeker Mary’s aandacht. Ze stopte met het gereedmaken van de bladen, leunde tegen de tafel en sloeg haar armen over elkaar, in afwachting van wat er nog meer zou komen.

‘Ik geloof er geen woord van,’ waarschuwde ze al bij voorbaat. Maar haar toon verried het tegendeel en ze deed geen poging om een ondeugend lachje te verbergen.

‘Ik eerst ook niet, meisje. Dus bij de laatste volle maan ben ik er zelf heen geroeid.’ Gowan wachtte gespannen haar reactie af. De glimlach werd breder. De ogen schitterden. Aangemoedigd ging hij door. ‘Ach, wat zag mevrouw Gerrard eruit, Mary! Naakt voor het raam! Haar armen uitgestrekt! En lieve hemel, die joekels die bijna tot haar middel hingen! Wat een verschrikkelijk gezicht!’ Hij huiverde dramatisch. ‘Het verbaast me niets dat meneer Phillip daar zo stil ligt!’ Gowan wierp een verlangende blik op het fraais waarmee Mary Agnes bedeed was. ‘Maar het is natuurlijk wel zo, dat het zien van een paar mooie borsten een man tot alles in staat brengt.’

Mary Agnes schonk geen aandacht aan die niet zo subtiele toespeling en ging weer verder met haar dienbladen, zijn verhalende inspanning belonend met een ‘Ga jij nou maar door met je werk Gowan. Moest jij vanmorgen de boiler niet nakijken? Die rochelde vannacht als m’n ouwe opoe.’

Bij de koele reactie van het meisje zonk Gowan het hart in de schoenen. Met hangende schouders slofte hij naar de bijkeuken, waar de krakkemikkige boiler hing.

Alsof ze medelijden met hem kreeg, begon Mary Agnes weer te praten. ‘Maar zelfs als mevrouw Gerrard het wil, komt meneer Phillip toch niet bij haar terug, jochie.’

Gowan bleef stokstijf staan. ‘Waarom niet?’

‘“Dat mijn lichaam niet zal rusten in deze vervloekte aarde van Westerbrae”,’ citeerde Mary Agnes keurig. ‘Dat stond in me-

neer Phillip Gerrards testament. Mevrouw Gerrard heeft het me zelf verteld. Dus, als je verhaal waar is, kan ze eeuwig voor het raam blijven staan als ze hoopt hem op die manier terug te krijgen. Hij komt vast niet over het water aanlopen, zoals Jezus. Joekels of geen joekels, Gowan Kilbride.'

Inclusief dat van mevrouw Gerrard moesten er tien bladen met ochtendthee worden rondgebracht. Mary Agnes was vastbesloten ze allemaal af te leveren zonder te struikelen, een druppel te morsen of in verlegenheid te raken door bij een van de heren binnen te lopen terwijl die zich aan het aankleden was. Of nog erger.

Ze had het binnenkomen bij haar debuut als kamermeisje vaak genoeg gerepeteerd. 'Goedemorgen. Mooi weer vandaag.' Dan snel naar de tafel lopen om het blad neer te zetten, haar ogen zorgvuldig van het bed afgewend. 'Voor het geval dat,' placht Gowan lachend op te merken.

Ze liep door de porseleinkamer, door de nog in gordijnen gehulde eetkamer en vervolgens de enorme hal van Westerbrae in. Op de trap aan het uiterste eind van de hal lag geen vloerbedekking, evenmin als op de vloer van de hal zelf. De wanden waren betimmerd met beroekt eikenhout. Een achttiende-eeuwse kroonluchter hing aan het plafond, de kristallen prisma's ving het zachte schijnsel van de lamp, die Gowan 's morgens vroeg altijd aanknipte op de receptiebalie. Er lag nog wat zaagsel en het rook er nog vaag naar olie en terpentijn, als teken van de inspanningen die mevrouw Gerrard zich getroostte om de zaak te verfraaien en van haar vroegere woning een hotel te maken.

Er was echter een andere, eigenaardige lucht die deze geuren overheerste, het resultaat van de plotselinge, onverklaarbare uitbarsting van de vorige avond. Gowan was net de hal binnengekomen met een blad vol glazen en vijf flessen drank om hun gasten te bedienen, toen mevrouw Gerrard verwilderd uit haar kleine zitkamer kwam aanstuiven, snikkend als een baby. In de daaropvolgende frontale botsing was Gowan tegen de grond

gesmakt, te midden van een puinhoop van versplinterd Waterford-kristal en een plas alcohol van bijna een centimeter diep, die zich uitbreidde van de deur van de zitkamer tot de receptiebalie aan de voet van de trap. Het had Gowan bijna een uur gekost om de troep op te ruimen – waarbij hij elke keer wanneer Mary Agnes langs kwam lopen dramatisch vloekte – en al die tijd was het een komen en gaan van mensen die schreeuwden en tierden, de trap op stampten en alle gangen in en uit liepen.

Mary Agnes was er niet helemaal achter gekomen waar al die opwinding over ging. Ze wist alleen dat het gezelschap acteurs met mevrouw Gerrard de zitkamer was binnengegaan om een script door te nemen, maar dat hun bijeenkomst binnen een kwartier was uitgedraaid op weinig minder dan een ordinaire ruzie en een kapot curiositeitenkastje, om nog maar niet te spreken van de ramp in de hal, met de drank en het glaswerk als getuigen.

Mary Agnes liep dwars door de hal naar de trap, die ze voorzichtig op liep, waarbij ze probeerde niet met haar voeten op het kale hout te stampen. Een stel kamersleutels, die gewichtig tegen haar heup bungelden, versterkte haar zelfvertrouwen.

‘Eerst zachtjes kloppen,’ had mevrouw Gerrard haar geïnstrueerd. ‘Als er geen antwoord komt doe je de deur open – met gebruikmaking van de looper, als dat nodig mocht zijn – en dan zet je het blad op tafel. Daarna doe je de gordijnen open en zeg je dat het een prachtige dag is.’

‘En als het nu eens geen prachtige dag is?’

‘Dan doe je maar alsof.’

Mary Agnes was nu boven aan de trap gekomen, haalde diep adem om tot rust te komen en bekeek de rij gesloten deuren. De eerste was die van lady Helen Clyde en hoewel Mary Agnes gisteravond had gezien hoe lady Helen allervriendelijkst had geholpen met het opruimen van de gemorste drank in de grote hal, had ze toch niet voldoende zelfvertrouwen om haar aller-eerste blad met ochtendthee aan de dochter van een graaf te

brengen. Ze liep veel te veel risico om een fout te maken. Daarom liep ze door en koos de tweede kamer.

Op haar kloppen volgde geen antwoord. De deur was op slot. Met gefronst voorhoofd balanceerde Mary Agnes het blad op haar linkerheup en rommelde tussen de sleutels tot ze de looper vond voor de slaapkamers. Toen ze die had deed ze de deur van het slot, duwde hem open en liep naar binnen, terwijl ze probeerde zich alle gerepeteerde zinnnetjes te herinneren.

Het was, ontdekte ze, verschrikkelijk koud in de kamer, erg donker en volkomen stil, terwijl je toch tenminste zou verwachten het zachte geruis van de radiator te horen. Maar misschien had de enige bewoonster van de kamer besloten in bed te kruipen zonder hem aan te zetten. Of misschien, glimlachte Mary Agnes bij zichzelf, lag ze niet alleen in bed maar lekker dicht tegen een van de heren aan gedrukt onder het donzen dekbed.

Ze liep naar het tafeltje dat onder het raam stond, plaatste het blad erop en trok de gordijnen open, zoals mevrouw Gerrard haar had geleerd. De dag was nog maar net aangebroken, de zon nog slechts een gloeiend schijfje boven de mistige heuvels achter Loch Achimore. Er zweefden een paar wolkjes, verspreid als sliertjes rook. Het beloofde een mooie dag te worden, niet zoals gisteren, toen het bulderde en stormde.

‘Prachtig,’ merkte Mary Agnes luchtig op. ‘Ik wens u een goede morgen.’

Ze kwam zwierig bij de gordijnen vandaan, rechtte haar schouders om naar de deur te lopen, maar bleef toen staan.

Er was iets mis. Misschien was het de sfeer, te stilletjes, alsof de kamer zelf de adem inhield. Of het was de lucht die er hing, vet en weëig – het deed haar vaag denken aan de geur die opsteeg wanneer haar moeder vlees fijnhakte. Of de berg beddengoed, alsof het haastig opgetrokken was en daarna onberoerd gelaten. Of het absoluut uitblijven van enige beweging eronder. Alsof zich niemand verroerde. Alsof niemand ademhaalde...

Mary Agnes voelde haar nekharen prikkelen. Ze stond als aan de grond genageld.

‘Juffrouw?’ fluisterde ze zwakjes. En toen nog een keer, want misschien was de vrouw een vaste slaapster. ‘Juffrouw?’

Er kwam geen antwoord.

Mary Agnes deed een aarzelende stap in de richting van het bed. Haar handen waren koud, haar vingers stijf, maar ze dwong zich haar arm naar voren te steken en aan de rand van het bed te schudden.

‘Juffrouw?’ Deze derde aanroeping leverde evenmin antwoord op als de voorgaande twee.

Als vanzelf sloten haar vingers zich om het donsbed en begonnen het van de slaapster af te trekken. Het dekbed, dat vochtig aanvoelde met die kilte tot op het bot die samengaat met een zware winterstorm, bleef steken. Glead dan opzij.

De vrouw lag verstard op haar rechterzij, haar mond vertrokken tot een grijns, in een plas bloed rondom haar hoofd en schouders. Een arm lag, met de handpalm omhoog, als in een smekend gebaar uitgestrekt. De andere was tussen haar benen weggestopt, alsof hij naar warmte zocht. Haar lange, zwarte haar was overal. Het lag als een waaier over het kussen gespreid; het krulde tegen haar arm; het lag, een pulpachtige massa nu, in haar bloed, dat al begon te stollen. En te midden van dit alles werd de vrouw onbeweeglijk vastgehouden, als een insect in een vitrine, vastgespietst door een dolk met hoornen handvat die door de linkerkant van haar nek tot in de matras onder haar stak.

Inspecteur Thomas Lynley ontving de boodschap om even voor tien uur die ochtend. Hij was naar Castle Sennen Farm gegaan om naar hun pas aangekochte vee te kijken en was op de terugweg met de Landrover van het landgoed, toen zijn broer hem tegenhield. Van zijn paard af riep hij hem iets toe, terwijl hij de roodbruine vos, waar de damp van afsloeg, inhield. De adem van het dier stoomde uit wijd opengesperde neusgaten. Het was bitter koud, veel erger dan normaal in Cornwall, zelfs in deze tijd van het jaar, en Lynleys ogen knepen zich beschermend samen toen hij het raampje van de Rover omlaagdraaide. ‘Er is een boodschap voor je uit Londen,’ riep Peter Lynley, terwijl hij de teugels met een geroutineerde beweging om zijn hand sloeg. ‘Hoofdinspecteur Webberly. Iets over de recherche van Strathclyde. Hij wil dat je hem zo gauw mogelijk terugbelt.’ ‘Is dat alles?’

‘Hodge nam het gesprek aan.’ Peter grinnikte. ‘Je weet wel hoe: “Scotland Yard voor his lordship. Ga ik of gaat u?” Uit al zijn poriën sprak afkeuring toen hij dat zei.’

‘Hij is nog niets veranderd,’ reageerde Lynley. De oude butler, die al meer dan dertig jaar bij de familie in dienst was, had de laatste twaalf jaar geweigerd zich neer te leggen bij wat hij koppig “de gril van his lordship” bleef noemen, alsof Lynley elk ogenblik zijn gezonde verstand weer terug zou krijgen, het licht zou zien en in het schijnsel daarvan zou beginnen te leven op een manier waarvan Hodge vurig hoopte dat hij eraan gewend zou raken: in Cornwall, op Howenstow en liefst zo ver mogelijk verwijderd van New Scotland Yard. ‘Wat heeft Hodge tegen hem gezegd?’

‘Waarschijnlijk dat je druk bezig was met het in ontvangst nemen van slaafse onderdanigheidsbetuigingen van je pachters. Je weet wel: “His lordship is op het ogenblik op de landerij-

en.”’ Peter gaf een fraaie imitatie weg van de begrafenistoon van de butler. Beide broers begonnen te lachen. ‘Wil je op het paard terug? Dat gaat sneller dan met de Rover.’

‘Nee, dank je. Ik heb geen zin mijn nek te breken.’ Lynley zette de wagen met veel lawaai in zijn eerste versnelling. Geschrokken begon het paard te steigeren en sprong opzij, bit, sporen en teugels negerend met maar één verlangen: ervandoor te gaan. Lynley zei niets, terwijl hij toekeek hoe zijn broer met het dier worstelde, in de wetenschap dat het geen zin had hem te vragen voorzichtig te zijn. Het directe gevaar en het feit dat één verkeerde beweging een gebroken been kon betekenen waren juist datgene waardoor Peter zich tot paarden aangetrokken voelde. Terwijl hij naar hem keek leek het Lynley wel alsof hij veel meer dan tien jaar met zijn broer scheelde.

‘Hup, Saffron!’ riep Peter, en stoof na even met zijn hand gewuifd te hebben, dwars over het veld weg. Hij zou ongetwijfeld lang vóór zijn broer op Howenstow aankomen.

Toen paard en ruiter waren verdwenen door een haag van esdoorns aan de andere kant van het veld drukte Lynley het gaspedaal in, mopperde geërgerd toen de oude auto even uit de versnelling slipte en begon hobbelen aan de terugweg langs het smalle weggetje.

Lynley voerde zijn telefoongesprek met Londen in het zijkamertje naast de salon. Dat was zijn heiligdom, vlak boven het portiek waar zich de ingang tot zijn ouderlijk huis bevond. Het was aan het begin van de eeuw gemeubileerd door zijn grootvader, een man met een scherp inzicht in wat het leven draaglijk maakte. Een ondermaatse mahonie schrijftafel stond onder twee smalle, in kleine ruitjes verdeelde vensters. Boekenplanken bevatten een grote hoeveelheid amusante werken en verscheidene ingebonden jaargangen van *Punch*. Een bronzen klok tikte op de schoorsteenmantel en een gemakkelijke stoel was dicht bij de haard geschoven. Het was altijd een plek geweest om je behaaglijk terug te trekken aan het eind van een vermoeiende dag.

Terwijl hij wachtte tot Webberly's secretaresse de hoofdinspecteur had opgespoord, zich afvragend wat beiden tijdens een winters weekend op Scotland Yard deden, tuurde Lynley uit het raam naar de uitgestrekte tuin beneden zich. Daar stond zijn moeder, een lange, slanke gestalte, dik ingepakt in een stevige jekker en met een Amerikaanse baseballpet op haar rossige haar. Ze was in druk gesprek gewikkeld met een van de tuinlieden, waardoor ze niet merkte dat haar jachthond zich op een handschoen had gestort die ze had laten vallen en die nu beschouwde als een lekker tussendoortje. Lynley lachte toen zijn moeder de hond in het oog kreeg. Ze slaakte een kreet en ontworstelde hem de handschoen.

Ten slotte kwam de stem van Webberly krakend door, het leek wel of hij op een holletje aan de telefoon gekomen was. 'We hebben een twijfelachtig zaakje,' kondigde de hoofdinspecteur aan zonder inleidende opmerkingen. 'Een stel komedianten, een lijk en de plaatselijke politie die doet alsof de builenpest is uitgebroken. Ze hebben contact opgenomen met de plaatselijke recherche, in Strathclyde. Strathclyde wil er echter niet aan. Het is voor ons.'

'Strathclyde,' herhaalde Lynley niet-begrijpend. 'Maar dat ligt in Schotland.'

Dat was een voor de hand liggende opmerking. Schotland had zijn eigen politiemacht. Ze vroegen maar zelden om assistentie van de Yard. En zelfs wanneer ze dat deden, maakte de ingewikkelde structuur van de Schotse wet het moeilijk voor de Londense politie om daar effectief te kunnen werken en was het onmogelijk voor hen om deel te nemen in welke daaruit voortvloeiende gerechtelijke procedure dan ook. Hier klopte iets niet. Lynley voelde achterdocht aan zich knagen en trachtte tijd te winnen door te zeggen: 'Heeft er niemand anders dienst dit weekend?' Hij wist dat Webberly na die opmerking de overige bijzonderheden wel zou loslaten: het was de vierde maal in vijf maanden tijd dat hij Lynley had teruggedroepen, midden in zijn vrije weekend.

'Ik weet het, ik weet het,' antwoordde Webberly kortaf. 'Maar

hier is niets aan te doen. We zullen het goedmaken als het allemaal voorbij is.'

'Als wat voorbij is?'

'Het is één grote puinhoop.' De stem van Webberly stierf weg toen iemand anders in het Londense kantoor begon te spreken, kortaf maar gedurende aanzienlijke tijd.

Lynley herkende die brommerige bariton meteen. Hij behoorde aan sir David Hillier, de hoofdcommissaris. Dan was er inderdaad iets aan de hand. Terwijl hij luisterde en zich inspande om Hilliers woorden te verstaan, kwamen beide mannen klaarblijkelijk tot een beslissing, want Webberly ging verder op vertrouwelijker toon, alsof hij via een onveilige lijn sprak en op zijn hoede was voor meeluisteraars.

'Zoals ik al zei, het is twijfelachtig. Stuart Rintoul, lord Stinhurst, is erbij betrokken. Ken je hem?'

'Stinhurst. De producer?'

'Ja, die. Koning Midas van het toneel.'

Lynley glimlachte om die benaming. Die was zeer toepasselijk. Lord Stinhurst had zich een reputatie opgebouwd in de Londense theaterwereld door het financieren van de ene succesvolle voorstelling na de andere. Een man die haarfijn aanvoelde wat het publiek mooi zou vinden, die bereid was enorme financiële risico's te nemen en die een uniek vermogen bezat om nieuw talent te ontdekken en om in de prijzen vallende scripts te scheiden van het kaf der middelmatigheid dat elke dag op zijn bureau terechtkwam. Zijn laatste opzienbarende onderneming, zoals eenieder die *The Times* las kon bevestigen, was de aankoop en renovatie van het vervallen Agincourt Theater in Londen, een project waar hij ruim een miljoen pond in gestoken had. Het vernieuwde Agincourt Theater moest volgens plan binnen krap twee maanden met veel fanfare worden heropend. Met die ophanden zijnde gebeurtenis leek het ondenkbaar dat Stinhurst Londen zou hebben verlaten, zelfs al was het maar voor een korte vakantie. Hij was een perfectionist met maar één doel voor ogen, een man van in de zeventig die in geen jaren vrijaf had genomen. Dat maakte

deel uit van zijn legende. Dus wat deed hij dan in Schotland? Webberly gaf al antwoord op Lynleys onuitgesproken vraag. ‘Blijkbaar had Stinhurst een groep mensen meegenomen met de bedoeling daar aan een script te werken dat de stad stormenderhand moest veroveren wanneer het Agincourt heropent. Er is ook een journalist bij, een of andere vent van *The Times*. Een toneelrecensent, denk ik. Hij heeft kennelijk de verslaggeving rond het Agincourt van de eerste dag af verzorgd. Zoals ik vanmorgen begrepen heb, staat hij met het schuim om zijn mond te wachten tot hij een telefoon te pakken kan krijgen, voordat wij hem kunnen muilkorven.’

‘Waarom?’ vroeg Lynley, en hij wist meteen dat Webberly het sappigste onderdeel tot het laatst had bewaard.

‘Omdat Joanna Ellacourt en Robert Gabriel de sterren van lord Stinhursts nieuwe productie zijn. En zij zijn ook in Schotland.’ Lynley kon een zacht gefluit van verbazing niet onderdrukken. Joanna Ellacourt en Robert Gabriel. Dat was inderdaad het neusje van de zalm uit de theaterwereld. De twee meest gevraagde acteurs van het land op dit moment. In de jaren dat ze samenwerkten hadden Ellacourt en Gabriel de toeschouwers in vuur en vlam gezet bij alles wat ze speelden, van Shakespeare via Stoppard tot O’Neill. Hoewel ze even vaak afzonderlijk optraden als samen, ontstond er een magische uitstraling zodra ze als paar verschenen. De kranten schreven altijd hetzelfde: ‘geestkracht, geladen seksuele spanning die het publiek kan voelen’. Hun meest recente optreden, herinnerde Lynley zich, was in *Othello*, een Haymarket-productie die maandenlang uitverkochte zalen had getrokken voordat drie weken geleden de allerlaatste opvoering plaatsvond.

‘Wie is er vermoord?’ vroeg Lynley.

‘De auteur van het nieuwe stuk. Een nieuw talent, blijkbaar. Een vrouw. Ze heet...’ er klonk papiergeritsel, ‘Joy Sinclair.’ Webberly schraapte zijn keel, altijd een voorbode van een onprettige mededeling. Die kwam met zijn volgende opmerking. ‘Ze hebben het lijk verplaatst, vrees ik.’

‘Wel verdomme,’ prevelde Lynley. Dat had de plaats van de

moord ongetwijfeld aangetast en het zou zijn werk bemoeilijken.

‘Ik weet het, ik weet het. Maar daar is nu niets meer aan te doen. In elk geval zal brigadier Havers je ontmoeten op Heathrow. Ik heb jullie beiden geboekt voor de vlucht van één uur naar Edinburgh.’

‘Ik heb in dit geval niets aan Havers, meneer. Ik zal St James nodig hebben, als ze het lichaam hebben verplaatst.’

‘St James is niet meer bij de Yard, inspecteur. Ik kan dat er op zo korte termijn niet doordrukken. Als je er een forensisch specialist bij wilt hebben, neem dan een van onze eigen mensen, niet St James.’

Lynley was meteen bereid tegen het definitieve van die beslissing in te gaan, omdat hij intuïtief begreep waarom juist hij bij deze zaak werd gehaald en niet een van de andere inspecteurs die dit weekend dienst hadden. Stuart Rintoul, lord Stinhurst, stond kennelijk onder verdenking van deze moord, maar ze wilden dat hij met fluwelen handschoentjes zou worden aangepakt en dat zou worden gegarandeerd door de aanwezigheid van de achtste graaf van Asherton, Lynley in eigen persoon. Een edelman die een collega-edelman uithoort op die jongens-onder-elkaar-manier en zó omzichtig probeert de waarheid boven water te krijgen. Dat was alles goed en wel, en Webberly mocht dan het rooster door elkaar wensen te gooien om een ontmoeting tussen Stinhurst en Asherton te arrangeren, maar Lynley was niet bereid zijn eigen werk te bemoeilijken door brigadier Barbara Havers naast zich te hebben, popelend om als eerste van haar klas een echte graaf de handboeien aan te doen.

Voor brigadier Havers kwamen de belangrijkste problemen in het leven – van de economische crisis tot de toename van het aantal geslachtsziekten – voort uit het klassenstelsel, zoals Athena was ontsproten aan het hoofd van Zeus. Het onderwerp van de maatschappelijke klassen was het gevoeligste van alle pijnlijke onderwerpen die tussen hen in stonden en het was de oorzaak, het onderwerp en het einde gebleken van elke

woordenstrijd waarin Lynley met haar verwickeld was geweest, gedurende de vijftien maanden dat Havers hem als partner was toegewezen.

‘Deze zaak spreekt Havers’ speciale kwaliteiten niet aan,’ zei Lynley. ‘Elke objectiviteit die ze bezit gaat verloren op het moment dat ze hoort dat lord Stinhurst erbij betrokken zou kunnen zijn.’

‘Daar is ze nu wel overheen gegroeid. En als dat nog niet het geval is, dan wordt het tijd, als ze met jou tenminste iets verder wil komen.’

Lynley huiverde bij de gedachte dat de hoofdinspecteur erop zou kunnen zinspelen dat hij en brigadier Havers op het punt stonden een vast team te vormen, dat hun carrières zodanig met elkaar verstrengeld zouden raken dat hij nooit zou kunnen ontsnappen. Hij probeerde een compromis te sluiten.

‘Als u het zo wilt, meneer,’ zei hij gelijkmoedig. ‘Maar wat betreft de complicaties die verbonden zijn aan het verplaatsen van het lichaam, St James heeft meer ervaring met onderzoek van de plaats van het misdrijf dan wie ook. U weet beter dan ik dat hij destijds onze beste specialist op dat gebied was en...’

‘... dat nu nog is. Ik weet er alles van, inspecteur. Maar we zitten hier met een tijdsprobleem. St James kan onmogelijk nu worden...’ Een korte, blaffende opmerking van hoofdcommissaris Hillier op de achtergrond onderbrak hem. Het geluid werd onmiddellijk gesmoord, ongetwijfeld door Webberly’s hand op de hoorn. Na een ogenblik zei de hoofdinspecteur: ‘Goed dan. St James kan ook mee. Schiet nu maar op, ga erheen en ruim de rotzooi op.’ Hij kuchte, schraapte zijn keel en besloot met: ‘Ik ben hier niet gelukkiger mee dan jij, Tommy.’

Meteen daarna hing Webberly op, hem geen tijd latend voor verdere discussie of vragen. Met de hoorn nog in zijn hand dacht Lynley na over twee merkwaardige details van dit gesprek: er was hem letterlijk niets verteld over het misdrijf en voor de eerste maal tijdens hun al twaalf jaar durende samenwerking had de hoofdinspecteur hem bij zijn voornaam ge-

noemd. Dat alleen al was een reden om je niet op je gemak te voelen. Maar toch vroeg hij zich heel even af wat er werkelijk ten grondslag lag aan deze moord in Schotland.

Toen hij het zijkamertje en de salon verliet, op weg naar zijn eigen kamers in de oostelijke vleugel van Howenstow, werd Lynley eindelijk getroffen door de naam. Joy Sinclair. Die naam had hij ergens gezien. En nog niet zo heel lang geleden. Hij bleef staan in de gang naast een vruchtenhouten kist en staarde naar de porseleinen schaal die erop stond, zonder hem echt te zien. Sinclair, Sinclair. Die naam kwam hem zo bekend voor, zo vlak binnen zijn bereik. Het tere patroon van blauw tegen wit op de schaal vervaagde in zijn gezichtsveld, de figuren overlaptten elkaar, kruisten elkaar, draaiden zich om...

Omdraaien. Van achteren naar voren. Spelen met woorden. Het was niet Joy Sinclair geweest wat hij had gezien, maar SINCCLAIRS JOY, een kop in de zondagsbijlage van de krant. Het was een duidelijke wat-zijn-we-toch-leuk-omkering geweest, die werd gevolgd door de nieuwsgierigheid opwekkende zin: 'Een voltreffer met *Duisternis* en nu op naar grotere stukken.'

Hij herinnerde zich dat hij vond dat de kop klonk alsof het over een blinde atlete ging, op weg naar de Olympische Spelen. Hij had het artikel ver genoeg doorgelezen om erachter te komen dat ze geen atlete was, maar een schrijfster wier eerste toneelstuk goed ontvangen was door critici en publiek, die het een verademing vonden na de gebruikelijke voorgekauwde kost uit Londen, en wier tweede stuk opgevoerd zou worden bij de opening van het Agincourt Theater, maar verder was hij niet gekomen. Een telefoontje van Scotland Yard had hem naar Hyde Park en het naakte lijkje van een vijfjarig meisje gestuurd, dat was weggestopt tussen de bosjes onder de brug over de Serpentine.

Geen wonder dat hij zich Sinclair tot op heden niet had herinnerd. De afschuwelijke aanblik van Megan Walsham en de wetenschap van wat ze had moeten doorstaan voor ze stierf, had wekenlang alle andere gedachten uit zijn hoofd verdreven. Hij

had de hele tijd een hevige woede gevoeld, zelfs bij het slapen, eten en drinken was hij zich voortdurend bewust geweest van de noodzaak Megans moordenaar te vinden... vervolgens de arrestatie van de oom van moederszijde van het kind... en de moeilijke taak aan haar door verdriet verscheurde moeder te moeten vertellen wie er verantwoordelijk was voor de verkrachting, vermindering van en moord op haar jongste kind.

Hij was, om precies te zijn, nog maar net van die zaak af. Doodmoe van de lange dagen en de nog langere nachten, snakkend naar rust.

Het mocht niet zo zijn. Tenminste niet hier en nu. Hij zuchtte, trommelde stevig met zijn vingers op de kist en ging zijn spullen pakken.

Rechercheur Kevin Lonan had er een gruwelijke hekel aan thee te moeten drinken uit een thermosfles. Er kwam altijd een weerzinwekkend laagje op dat hem deed denken aan het randje in een badkuip. Daarom werkte hij maar een mondjevol naar binnen alvorens de rest uit te gieten op het armzalige strookje beton dat het plaatselijke vliegveld moest voorstellen. Hij trok een vies gezicht, veegde zijn mond af met de rug van zijn in een handschoen gestoken hand en sloeg zijn armen een paar keer over elkaar om de bloedsomloop te bevorderen. In tegenstelling tot gisteren scheen de zon, met een valse belofte van komende lente, glinsterend op de bolle sneeuwhopen, maar de temperatuur lag nog steeds een flink eind onder het vriespunt. En de zware wolkenbanken, die uit het noorden kwamen opzetten, beloofden een nieuwe bui. Als de hoge omes uit Londen zich hier zo nodig moesten vertonen, konden ze dat maar beter als de bliksem doen, dacht Lonan somber.

Als antwoord op zijn gedachten klonk uit oostelijke richting het gestadig geronk van rotorbladen in het luchtruim. Een ogenblik later kwam een helikopter van de Royal Scottish Police in zicht.

Hij cirkelde eerst even boven Ardmucknish Bay om te verkennen wat het terrein als landingsstrip te bieden had en daalde

toen langzaam neer op een vierkant stuk beton, dat een puf-fende sneeuwplög een halfuur eerder had schoongeveegd. De wieken bleven draaien en veroorzaakten lichte stormpjes bij de sneeuwheuvels die aan de rand van het vliegveld lagen. Het geluid ging door merg en been.

De passagiersdeur van de helikopter werd opengeschoven door een kleine, gezette gestalte, die als een mummie van top tot teen gewikkeld was in iets wat op een oud, bruin vloerkleed leek. Brigadier-rechercheur Barbara Havers, concludeerde Lonan. Ze smet de trap omlaag zoals je een touwladder uit een boomhut zou werpen, kwakte drie stuks bagage naar buiten, die met een plof op de grond terechtkwamen, en sprong er zelf achteraan. Ze werd gevolgd door een lange, blonde man die, ondanks de vrieskou, niets op zijn hoofd had. Hij had een kasjmieren overjas van goede snit aan en droeg als enige concessie aan de kou een sjaal en handschoenen. Dat moest inspecteur Lynley zijn, dacht Lonan, op dit ogenblik onderwerp van de speciale belangstelling van de recherche van Strathclyde, gezien het feit dat zijn komst van begin tot eind door Londen was geregeld. Lonan zag dat hij een paar woorden wisselde met de vrouw. Ze wees naar de politieauto en Lonan verwachtte dat ze zich nu bij hem zouden voegen. In plaats daarvan liepen ze beiden echter weer naar de trap van de helikopter, waar een derde persoon langzaam afdaalde, ietwat onhandig door de zware beugel die hij aan zijn linkerbeen droeg. Ook hij droeg geen hoed en zijn zwarte haar – krullend, veel te lang en onhandelbaar – waaide om zijn bleke gezicht. Zijn gelaatstrekken waren scherp en buitengewoon hoekig. Hij zag eruit als iemand aan wiens oog geen enkel detail ont-snapt.

Bij deze onverwachte komst prevelde rechercheur Lonan bin-nensmonds een paar woorden vol ontzag en vroeg zich af of in-specteur Macaskin op de hoogte was van dit nieuwtje. Londen stuurde zware artillerie: gerechtelijk opsporingsdeskundige Simon Allcourt St James. De rechercheur verliet de beschut-ting van de auto en liep nieuwsgierig in de richting van de he-

likopter, waar de pasaangekomenen de trap weer naar binnen klapt en hun eigendommen bijeenzochten.

‘Had je er ook bij nagedacht dat er misschien iets breekbaars in mijn koffer zou kunnen zitten, Havers?’ vroeg Lynley.

‘Een drankje voor onder het werk ingepakt?’ was haar vinnige antwoord. ‘Als u uw eigen whisky meegenomen hebt, is dat knap stom. Dat is water naar de zee dragen, vindt u ook niet?’

‘Het klinkt alsof je er maanden op gewacht hebt om die zin te kunnen gebruiken.’ Lynley zwaaide naar de helikopterpiloot om hem te bedanken, toen Lonan zich bij hen voegde.

Toen ze zich aan elkaar voorstelden en Lonan St James een hand gaf, bracht de eerste uit: ‘Ik heb u een keer horen spreken, in Glasgow.’ Zelfs door de handschoen heen kon hij voelen hoe mager de hand van St James was, toch greep hij die van Lonan met verrassende kracht.

‘Dat moet bij de lezing over de Cradley moorden geweest zijn.’ Lonan stond te popelen om alle merkwaardige kronkelwegen van die zaak te bespreken met de man, die ze vier jaar geleden had ontwaard ten overstaan van een verbijsterde jury. Maar net toen hij een messcherpe kijk op die zaak naar voren wilde brengen, schoot hem plotseling inspecteur Macaskin te binnen, die op het politiebureau op hen wachtte, ongetwijfeld ongeduldig ijsberend.

‘De auto staat daar,’ zei hij toen maar in plaats van zijn tintelende opmerking over de vertekening van tandafdrukken in vlees dat op sterk water wordt bewaard. Hij maakte een hoofdbeweging naar het politievoertuig en toen ze met hun ogen zijn beweging volgden, drukte zijn gezicht een onuitgesproken verontschuldiging uit. Hij had niet gedacht dat ze met zijn drieën zouden zijn. En evenmin had hij vermoed dat ze St James zouden meebrengen. Had hij dat geweten, dan zou hij erop hebben gestaan met iets fatsoenlijkers aan te komen om hen te vervoeren, misschien de nieuwe Volvo van inspecteur Macaskin, die in elk geval een voor- en een achterbank had en een verwarming die het deed. Het busje waar hij hen nu naartoe bracht had maar twee stoelen voorin – uit beide kwamen de vulling

en de veren naar buiten – en nog een vouwstoeltje, dat achterin klem stond tussen twee onderzoekkoffers, drie bossen touw, verscheidene opgevouwen dekkleden, een ladder, een gereedschapskist en een stapel vette lappen. Hij was duidelijk in verlegenheid gebracht. Toch had het drietal uit Londen er, als ze het al opmerkten, geen commentaar op. St James ging voorin zitten en de twee anderen achterin, waarbij Lynley op Havers' aandringen op het stoeltje plaatsnam.

'Ik zou niet graag willen dat uw mooie overjas smerig werd,' zei ze voor ze neerplofte op de dekkleden, waar ze ruim een halve meter sjaal van haar gezicht loswikkelde.

Terwijl ze daarmee bezig was, maakte Lonan van de gelegenheid gebruik om haar eens wat beter te bekijken. Heel gewoontjes, concludeerde hij, haar stompe trekken, zware wenkbrauwen en ronde wangen in zich opnemend. Het was zeker dat ze niet vanwege haar uiterlijk in dit hoogstaande gezelschap verzeild was geraakt.

'Dank je wel, Havers,' antwoordde Lynley kalm. 'God weet dat een vetvlekje binnen een minuut een waardeloze figuur van me zou maken.'

Havers snoof. 'Laten we daar maar een peuk op nemen.'

Lynley reageerde door een gouden sigarettenkoker tevoorschijn te halen, die hij haar toestak, evenals een zilveren aansteker. Rokers, dacht Lonan moedeloos, en hij bereidde zich al voor op tranende ogen en verstopte luchtwegen. Havers stak echter geen sigaret op omdat St James, die hoorde wat er gezegd werd, automatisch zijn raampje omlaag draaide, zodat er een golf scherpe vrieslucht naar binnen kwam die haar midden in het gezicht trof.

'Oké. Ik heb het al begrepen,' bromde Havers. Ze stak brutaalweg zes sigaretten in haar zak en gaf Lynley de koker terug. 'Is St James altijd zo tactvol?'

'Zo is hij geboren,' antwoordde Lynley.

Met een ruk startte Lonan de auto en weg waren ze, op naar het politiebureau in Oban.

Inspecteur Ian Macaskin van de recherche van Strathclyde werd in zijn leven slechts aangedreven door één enkele brandstof: trots. Die trots kwam op verschillende gebieden tot uiting. In de eerste plaats in zijn gezinsleven. Hij was op zijn twintigste getrouwd met een meisje van zeventien, was de volgende zevenentwintig jaar met haar getrouwd gebleven, had twee zoons voortgebracht en ervoor gezorgd dat ze de universiteit hadden afgemaakt en vervolgens een carrière hadden opgebouwd, de een als dierenarts, de ander als zeebioloog. Dan was er zijn fysieke trots. Met zijn lengte van een meter achtenzeventig woog hij niet meer dan hij gedaan had als agent van eenentwintig. Zijn lichaam was slank en fit gebleven doordat hij in de zomer elke avond over de Sound of Kerrera heen en terug roeide en de hele winter bijna hetzelfde deed op de hometrainer die hij in de zitkamer had staan. Hoewel zijn haar al sinds een jaar of tien volkomen grijs was, was het nog steeds dik en glansde het zilverachtig in het fluorescerende lichtschijnsel van het politiebureau. En datzelfde politiebureau was zijn laatste bron van trots. Tijdens zijn hele loopbaan had hij nog nooit een zaak afgesloten zonder arrestatie en hij stak er een aanzienlijke hoeveelheid energie in om er zeker van te zijn dat zijn mannen hetzelfde konden zeggen. Hij werkte met een gedisciplineerd onderzoeksteam, waarbinnen zijn agenten elk detail op het spoor moesten komen. Daar lette hij scherp op. Hij was dan ook alomtegenwoordig in het bureau. Hij kon het niet nalaten op zijn nagels te bijten. In een poging van deze slechte gewoonte – zijn enige – af te komen zat hij constant op tabletjes voor een frisse adem of kauwgum te kauwen, of zakken chips leeg te eten.

Inspecteur Macaskin begroette het gezelschap uit Londen niet in zijn kantoor, maar in een spreekkamer, een hokje van drie bij vijf meter met ongemakkelijk meubilair, onvoldoende verlichting en slechte ventilatie. Dat had hij bewust gedaan.

Hij was helemaal niet gelukkig met de manier waarop deze zaak begon. Macaskin hield ervan als alles geordend verliep, alles zijn eigen plaats had en verder geen gedonder. Iedereen die

bij een zaak betrokken was, werd geacht de hem toebedeelde rol te spelen: de slachtoffers gingen dood, de politie stelde de vragen, de verdachten gaven antwoord en de technici zochten naar bewijsmateriaal. Maar behalve dan het slachtoffer, dat onbezield meewerkte, hadden hier van het begin af aan de verdachten de vragen gesteld en had de politie geantwoord. En wat het bewijsmateriaal betrof, dat was een geheel andere zaak. ‘Leg me dat nog eens uit.’ De stem van inspecteur Lynley was vlak, maar uit de klank ervan maakte Macaskin op dat Lynley nog niet deelgenoot was gemaakt van de eigenaardige omstandigheden die er de oorzaak van waren dat hij aan deze zaak was toegevoegd. Dat was goed. Hij besloot de detective van Scotland Yard ter plekke aardig te vinden.

Ze hadden hun jassen uitgetrokken en zaten rond de vurenhouten vergadertafel, allemaal behalve Lynley, die was blijven staan, zijn handen in zijn zakken en een gevaarlijk licht in zijn ogen.

Macaskin liep maar al te graag het hele verhaal nog eens door. ‘Ik was vanmorgen nog geen halfuur op Westerbrae, toen er bericht doorkwam dat ik mijn collega’s bij de recherche moest bellen. De hoofdcommissaris deelde me mee dat Scotland Yard de zaak zou behandelen. Dat was alles. Ik kon verder geen woord uit hem krijgen. Ik kreeg alleen de instructie om een paar man in het huis te laten blijven en hierheen terug te komen om op jullie te wachten. Als je het mij vraagt, heeft een of andere hoge ome aan jullie kant de beslissing genomen dat dit een operatie was voor de Yard. Hij heeft onze hoofdcommissaris op de hoogte gebracht en om de zaak helemaal volgens het boekje te laten verlopen, hebben wij heel bereidwillig om assistentie gevraagd. En dat zijn jullie.’

Lynley en St James wisselden een blik waar niets uit op te maken viel. Toen vroeg de laatste: ‘Maar waarom hebben jullie het lichaam verplaatst?’

‘Deel van de opdracht,’ antwoordde Macaskin. ‘Verdomd vreemd, als je het mij vraagt. Verzegel de kamers, pak het bundeltje bij elkaar en lever haar af voor de autopsie, nadat onze

politiearts ons de gebruikelijke eer heeft aangedaan om haar ter plekke dood te verklaren.'

'Dat lijkt op verdeel en heers,' merkte brigadier Havers op.

'Daar ziet het wel naar uit, hè?' antwoordde Lynley. 'Strathclyde handelt het fysieke bewijsmateriaal af, Londen doet de verdachten. En als degene die erachter zit geluk heeft en er een communicatiestoornis tussen ons ontstaat, wordt alles in de dichtstbijzijnde doofpot gestopt.'

'Maar van wie is die doofpot?'

'Goede vraag,' Lynley staaarde naar de vergadertafel, naar de vlekken die gevormd werden door ontelbare koffiekringen.

'Wat is er precies gebeurd?' vroeg hij Macaskin.

'Het meisje, Mary Agnes Campbell, vond het lichaam om tien voor zeven vanochtend. Wij werden er om tien over zeven bij geroepen. Om negen uur waren we er.'

'Bijna twee uur later?'

'De storm van de afgelopen nacht versperde de wegen, inspecteur. Westerbrae ligt acht kilometer van het dichtstbijzijnde dorp af en nog geen van de wegen was schoongeveegd door een sneeuwplieg,' reageerde Lonan hierop.

'Waarom heeft die groep uit Londen in godsnaam zo'n afgelegen plek uitgezocht?'

'Francesca Gerrard, weduwe en eigenares van Westerbrae, is de zus van lord Stinhurst,' legde Macaskin uit. 'Kennelijk had ze grootse plannen om haar landgoed te transformeren in een chic, landelijk hotel. Het ligt vlak aan Loch Achimore en ik veronderstel dat ze het al voor zich zag als dé romantische bestemming voor een huwelijksreis. Een deel van het huis had ze al opnieuw laten inrichten en uit wat ik vanochtend opving, had Stinhurst zijn mensen hiernaartoe meegenomen om haar een kans te geven de zwakke plekken in haar organisatie te leren kennen voordat het hotel voor het echte publiek opengesteld zou worden.'

'Hoe zit het met het slachtoffer, Joy Sinclair? Weet je al iets meer over haar?'

Macaskin vouwde zijn armen over elkaar, fronste zijn wenk-

brauwen en wenste dat hij meer inlichtingen uit de groep op Westerbrae had kunnen loskrijgen voor hem was opgedragen te vertrekken. ‘Heel weinig. Ze was de auteur van het stuk waar Stinhurst en zijn groep dit weekend aan zouden gaan werken. Een geletterde tante, naar wat ik van Vinney hoorde.’

‘Vinney?’

‘Hij is van de krant. Jeremy Vinney, toneelrecensent van *The Times*. Het schijnt dat hij nogal goede maatjes is geweest met Sinclair. En meer kapot van haar dood dan een van de anderen, voorzover ik het kan bekijken. Gek eigenlijk, wanneer je erover nadenkt.’

‘Waarom?’

‘Omdat de zus van Sinclair daar ook is. Maar terwijl Vinney à la minute een arrestatie verlangde, had Irene Sinclair absoluut niets te zeggen. Ze vroeg niet eens hoe haar zus was omgebracht. Als je het mij vraagt, kon het haar niets schelen.’

‘Dat is inderdaad vreemd,’ merkte Lynley op.

St James verroerde zich. ‘Zei je niet dat er meer dan één kamer bij betrokken is?’

Macaskin knikte. Hij liep naar een tweede tafel, die tegen de muur geschoven stond, en pakte er verscheidene mappen af, en een opgerold stuk papier. Dit laatste streek hij glad op het tafelblad, waarbij een meer dan volledige plattegrond van het huis zichtbaar werd. De plattegrond was buitengewoon gedetailleerd, gezien de tijdslimiet die hem vanochtend op Westerbrae gesteld was, en Macaskin glimlachte met oprecht genoegen boven zijn verrichte arbeid. Op beide uiteinden van de plattegrond legde hij mappen en hij wees daarna naar de rechterkant.

‘De kamer van het slachtoffer bevindt zich aan de oostkant van het huis.’ Hij opende een van de mappen en wierp een blik op zijn aantekeningen voor hij verderging. ‘Aan de ene kant grensde haar kamer aan die van Joanna Ellacourt en haar man... David Sydeham. In de kamer aan de andere kant logeerde een jonge vrouw... hier heb ik haar. Lady Helen Clyde. En het is deze tweede kamer die ook is verzegeld.’ Hij keek net

op tijd op om de verbazing te zien op alle drie de Londense gezichten. ‘Kennen jullie deze mensen?’

‘Alleen lady Helen Clyde. Zij werkt met mij samen,’ antwoordde St James. Hij keek Lynley aan. ‘Wist jij dat Helen naar Schotland zou gaan, Tommy? Ik dacht dat ze van plan was om met jou naar Cornwall te gaan.’

‘Afgelopen maandag heeft ze dat tochtje afgezegd, dus ben ik alleen gegaan.’ Lynley bekeek de plattegrond en streek er nadenkend met zijn vingers overheen. ‘Waarom is Helens kamer verzegeld?’ vroeg hij.

‘Omdat hij grenst aan de kamer van het slachtoffer,’ antwoordde Macaskin.

‘Boffen wij daar even,’ zei St James lachend. ‘Net iets voor Helen om een kamer te boeken naast die waar een moord gepleegd wordt. We moesten maar meteen met haar gaan praten.’

Macaskin keek somber bij die woorden. Hij boog naar voren, zodat hij pal tussen beide mannen in kwam te staan en zo hun aandacht trok voordat hij dat met zijn woorden deed.

‘Inspecteur,’ zei hij, ‘even over lady Helen Clyde.’ Iets in zijn stem deed de andere twee ophouden met praten. Op hun hoede keken ze elkaar aan terwijl Macaskin er grimmig aan toevoegde: ‘Over haar kamer.’

‘Wat is daarmee?’

‘Dat schijnt de weg te zijn waarlangs de dader zich toegang heeft verschaft.’

Lynley probeerde nog steeds te begrijpen wat Helen met een groep acteurs in Schotland deed, toen inspecteur Macaskin dit nieuwe stukje informatie over de toegangsweg prijs gaf.

‘Waarom denk je dat?’ vroeg hij ten slotte, ofschoon zijn gedachten voornamelijk in beslag genomen werden door zijn laatste gesprek met Helen, nog geen week geleden, in zijn bibliotheek in Londen. Ze had iets aangehad van wol in een prachtige, jadegroene tint, had zijn nieuwe Spaanse sherry geproefd, had er lachend op los gekletst op haar eigen, luchtige

manier en was er toen prompt weer vandoor gesneld om met iemand te gaan eten. Met wie, vroeg hij zich nu af. Zij had het niet gezegd, hij had het niet gevraagd. Macaskin, merkte hij, sloeg hem gade als iemand die van alles op zijn hart had en alleen maar wachtte op de juiste gelegenheid om het allemaal te spuien.

‘Omdat de kamerdeur van het slachtoffer die uitkwam op de overloop, op slot zat,’ antwoordde Macaskin. ‘Toen Mary Agnes vanmorgen zonder succes probeerde haar wakker te maken, moest ze een van de lopers gebruiken.’

‘Waar worden die bewaard?’

‘In het kantoortje.’ Macaskin wees op de kaart. ‘Begane grond, noordwestelijke vleugel.’ Hij vervolgde: ‘Ze maakte de deur open en vond het lichaam.’

‘Wie kan er bij deze lopers? Is er nog een ander stel?’

‘Er is maar één stel. Ze worden alleen gebruikt door Francesca Gerrard en het meisje, Mary Agnes. Ze worden achter slot bewaard in de onderste la van het bureau van mevrouw Gerrard. Alleen zij en het meisje Campbell hebben sleutels van die la.’

‘Niemand anders?’ vroeg Lynley scherp.

Macaskin keek bedachtzaam naar de plattegrond, terwijl hij zijn ogen langs de onderste noordwestelijke gang van het huis liet dwalen. Deze vormde een deel van een rechthoek, mogelijk een aanbouw aan het oorspronkelijke gebouw, die grensde aan de grote hal, niet ver van de trap. Hij wees naar de eerste kamer in die gang.

‘Daar slaapt Gowan Kilbride,’ zei hij peinzend. ‘Een manusje-van-alles. Hij had bij de sleutels kunnen komen als hij had geweten dat ze daar lagen.’

‘En wist hij dat?’

‘Het zou kunnen. Ik heb begrepen dat de werkzaamheden van Gowan zich gewoonlijk niet uitstrekken tot de bovenste verdiepingen van het huis, dus hij had die lopers niet nodig. Maar hij had van het bestaan ervan kunnen weten als Mary Agnes hem had verteld waar ze lagen.’

‘Zei Mary Agnes of de lopers vanmorgen op hun normale plaats lagen? Heeft er iemand aan gezeten?’

‘Blijkbaar niet, want de la zat zoals gewoonlijk op slot. Maar het is niet iets wat het meisje zou hebben opgemerkt. Ze maakte het bureau open en voelde in de la naar de sleutels. Of die op precies dezelfde plek lagen waar zij ze de laatste keer had neergelegd weet ze niet, omdat zij ze de laatste keer dat ze ze in het bureau opborg gewoon gedachteloos in de la heeft laten vallen.’

Lynley stond versteld van de hoeveelheid informatie die Macaskin had weten te verzamelen in de korte tijd dat hij in het huis was geweest. Hij bekeek de man met groeiend respect. ‘Die mensen kennen elkaar allemaal, nietwaar? Waarom was Joy Sinclairs deur dan op slot?’

‘Heibel, gisteravond,’ deed Lonan een duits in het zakje vanuit zijn stoel in de hoek.

‘Ruzie? Waarover?’

Macaskin wierp de rechercheur een geërgerde blik toe, blijkbaar omdat hij in alledaagse taal verviel, iets wat zijn mensen kennelijk niet mochten. Hij zei verontschuldigend: ‘Dat is alles wat we vanmorgen uit Gowan Kilbride konden loskrijgen, voordat mevrouw Gerrard hem hardhandig afvoerde met het bevel op Scotland Yard te wachten. Alleen dat er een ruzie was geweest waarbij ze allemaal betrokken waren. Het schijnt dat er te midden van het tumult wat serviesgoed is gesneuveld en dat er in de grote hal een ongelukje is gebeurd met sterke-drink. Een van mijn mensen vond scherven van porselein en glaswerk in de vuilnisbak. Er zat zelfs Waterford-kristal bij. Het moet een hele consternatie zijn geweest.’

‘Waarbij Helen ook betrokken was?’ St James wachtte niet op antwoord. ‘Hoe goed kent zij die mensen, Tommy?’

Lynley schudde langzaam zijn hoofd. ‘Ik wist niet eens dát ze ze kende.’

‘Heeft ze je dan niet verteld...’

‘Ze zei Cornwall af omdat ze andere plannen had, St James. Ze zei niet welke. En ik heb er niet naar gevraagd.’ Lynley keek op

en zag dat de uitdrukking op Macaskins gezicht veranderde. 'Wat is er?'

Macaskin leek even na te denken voor hij een map pakte, die opensloeg en er een stukje papier uit haalde. Het was geen rapport maar een memo, zo eentje waarop strikt persoonlijke informatie staat, die de ene deskundige doorgeeft aan de andere. 'Vingerafdrukken,' verklaarde hij. 'Op de sleutel die in het slot stak van de deur die de kamer van Helen Clyde en die van het slachtoffer met elkaar verbindt.' In de wetenschap dat hij op een heel dun koord balanceerde tussen ongehoorzaamheid aan de orders van zijn eigen hoofdcommissaris om alles aan de Yard over te laten en zijn neiging een vakbroeder zo veel informatie te geven als in zijn vermogen lag, voegde Macaskin eraan toe: 'Ik zou graag willen dat je in je rapport niet vermeldt dat je dit van mij hebt, maar zodra we zagen dat de deur tussen deze beide kamers de toegangsweg was, hebben we de sleutel ervan meegenomen om hem stiekem te testen, en de vingerafdrukken die we erop aantreffen vergeleken met sommige die we van waterglazen in de andere kamers hebben genomen.' 'De andere kamers?' herhaalde Lynley. 'Dus het zijn niet Helens vingerafdrukken op die sleutel?'

Macaskin schudde zijn hoofd. Toen hij weer sprak was zijn stem veelbetekenend nietszeggend. 'Nee. Ze zijn van de register van het stuk. Iemand uit Wales, ene Rhys Davies-Jones.' Lynley reageerde niet onmiddellijk. Na een ogenblik zei hij, uiterst bedachtzaam: 'Dan moeten Helen en Davies-Jones vannacht van kamer geruild hebben.'

Tegenover zich zag hij brigadier Havers ineenkrimpen, maar ze keek hem niet aan. In plaats daarvan liet ze een stompe vinger langs de rand van het tafelblad glijden en hield ze haar ogen op St James gevestigd. 'Inspecteur...' begon ze voorzichtig, maar Macaskin viel haar in de rede.

'Nee. Volgens Mary Agnes Campbell heeft er helemaal niemand de nacht doorgebracht in de kamer van Davies-Jones.' 'Maar waar ter wereld was Helen...' Lynley stopte abrupt, voelend dat iets afschuwelijks hem in zijn greep kreeg, zoals de

aanval van een ziekte die dwars door zijn huid heen drong. ‘O,’ zei hij, en toen: ‘Sorry. Ik had er even mijn gedachten niet bij.’ Hij keek strak naar de plattegrond.

Terwijl hij dat deed, hoorde hij brigadier Havers binnensmonds vloeken. Ze voelde in haar zak en haalde er de zes sigaretten uit die ze in de auto van hem gepakt had. Een ervan was gebroken, ze gooide hem in de prullenmand en pakte een andere. ‘Steek eens op, sir,’ zuchtte ze.

Een sigaret, merkte Lynley, hielp niet veel om de situatie te verbeteren. Je kunt geen enkele aanspraak op Helen doen gelden, zei hij ruw tegen zichzelf. Alleen vriendschap, alleen het verleden, alleen de jaren van gedeelde lach. En niets anders.

‘Ben je al begonnen met de lijkschouwing?’ vroeg hij Macaskin. Dit was overduidelijk de vraag waar de Schot op had gewacht vanaf het moment van hun komst. Met het zwierige gebaar dat zo typerend is voor goochelaars, trok hij verscheidene bladen uit een perfect samengehecht rapport tevoorschijn en deelde die rond, zodat het meest indringende punt van zijn informatie duidelijk werd: het slachtoffer was gestoken met een vijfenveertig centimeter lange Schotse dolk, die haar nek had doorboord en de halsslagader had doorgesneden. Ze was doodgebloed.

‘Maar we hebben de lijkschouwing nog niet helemaal afgerond,’ voegde hij er spijtig aan toe.

Lynley wendde zich tot St James. ‘Zou ze nog geluid hebben kunnen maken?’

‘Niet bij zo’n soort verwonding. Op zijn hoogst wat gegorgel, zou ik zo zeggen. Niets dat iemand in een andere kamer gehoord zou kunnen hebben.’ Zijn ogen vlogen langs de regels. ‘Heb je nog op verdovende middelen kunnen testen?’ vroeg hij Macaskin. De inspecteur had deze vraag verwacht. ‘Bladzijde drie. Negatief. Ze was clean. Geen barbituraten, geen amfetaminen, geen vergif.’

‘Je hebt het tijdstip van haar dood vastgesteld tussen twee en zes?’

‘Dat is nog maar een voorlopige conclusie. We hebben de maaginhoud nog niet geanalyseerd. Maar onze man heeft vezels in de wond gevonden. Leer en konijnenbont.’

‘Dus de moordenaar droeg handschoenen?’

‘Dat vermoeden we, ja. Ze zijn echter niet gevonden en we hebben maar weinig tijd gehad om te zoeken voor we het bericht kregen dat we ons moesten terugtrekken. Alles wat we kunnen zeggen, is dat het bont en het leer niet afkomstig zijn van het wapen. Om precies te zijn zat er niets aan het wapen, behalve bloed van het slachtoffer. Het gevest was schoon-geveegd.’

Brigadier Havers bladerde door haar kopie van het rapport en gooide het toen op tafel. ‘Een dolk van vijfenveertig centimeter,’ zei ze langzaam. ‘Waar vind je zoiets?’

‘In Schotland?’ Macaskin leek verbaasd over haar onwetendheid. ‘In elk huis, zou ik haast zeggen. Er was een tijd dat geen enkele Schot ooit de deur uit ging zonder een dolk om zijn heup. In dit speciale huis,’ hij wees naar de eetzaal op de plattegrond, ‘hangt een hele verzameling van die dingen aan de muur. Met de hand gesneden gevesten, punten zo scherp als van een rapier. Echte museumstukken. Het moordwapen schijnt daar weggenomen te zijn.’

‘Waar is de kamer van Mary Agnes?’

‘In de noordwestelijke gang, tussen de kamer van Gowan en het kantoortje van mevrouw Gerrard.’

Terwijl de inspecteur sprak, maakte St James aantekeningen in de marge van zijn rapport. ‘En hoe staat het met de bewegingen van het slachtoffer?’ vroeg hij. ‘De wond is niet direct dodelijk. Is er iets wat erop duidt dat ze geprobeerd heeft om hulp te roepen?’

Macaskin kneep zijn lippen samen en schudde zijn hoofd. ‘Kon niet. Onmogelijk.’

‘Waarom niet?’

Macaskin opende zijn laatste map en haalde er een stapel foto’s uit. ‘Het mes spietste haar vast aan de matras,’ zei hij botweg. ‘Ze kon nergens heen, vrees ik.’ Hij liet de foto’s op de tafel

vallen. Ze waren groot, twintig bij vijftwintig centimeter en glanzend in kleur afgedrukt. Lynley nam ze aandachtig in zich op.

De moordenaar had de dolk er tot aan het gevest in gejaagd, alsof hij werd gedreven door een woede die meer had gewild dan alleen het uit de weg ruimen van Joy Sinclair. Ze lag daar met haar ogen open, maar de kleur ervan was veranderd en versomberd door de starende blik van de dood. Toen hij naar de vrouw keek, vroeg Lynley zich af hoe lang ze nog had geleefd nadat het mes in haar keel was gedrongen. Hij vroeg zich af of ze eigenlijk wel had geweten wat er met haar gebeurde in het ogenblik dat de moordenaar nodig had om het mes in haar keel te steken. Was ze door de schok meteen in een genadige bewusteloosheid geraakt? Of had ze daar hulpeloos liggen wachten op zowel bewusteloosheid als dood?

Hij gaf de foto's door aan St James en keek naar Macaskin. 'Nu,' zei hij, 'zullen we dan nu de intrigerende vraag behandelen wat er op Westerbrae gebeurde tussen 6.50 uur, toen Mary Agnes Campbell het lichaam vond, en 7.10 uur, toen er eindelijk iemand de politie belde?'